

ការគ្រប់គ្រងដំណាំក្នុងទឹកជំនន់៖ អ្វីដែលកសិករត្រូវដឹង និងអនុវត្តការវាយតម្លៃហានិភ័យ

គោលបំណង និងវិសាលភាព

ឯកសារនេះមានគោលបំណងផ្តល់ការណែនាំដល់អ្នកដាំដុះ អំពីរបៀបវាយតម្លៃផលដំណាំដែលមានបំណងសម្រាប់ មនុស្ស ប្រើប្រាស់ ប៉ុន្តែត្រូវបានរងផលប៉ះពាល់ដោយទឹក ជំនន់ ដើម្បីធានាការអនុលោមតាមច្បាប់ទាំងរដ្ឋ និង សហព័ន្ធ រួមទាំង [M.G.L. c. 128 ផ្នែកទី 124 និង 330 CMR 34.00](#) ដែលកំណត់ស្តង់ដារសហព័ន្ធដែលមានចែងក្នុង [21 CFR 112](#) និង [ច្បាប់សហព័ន្ធចំណីអាហារ ឱសថ និងគ្រឿង សម្បជញ្ញៈ](#)។ ដូចដែលបានពន្យល់យ៉ាងពេញលេញខាងក្រោម ការវាយតម្លៃរបស់អ្នកដាំដុះត្រូវបញ្ចូលការវាយតម្លៃហានិភ័យលើដំណាំដែលរងផលប៉ះពាល់ទាំងអស់ ថា តើទឹកជំនន់ លិចប៉ះពាល់ផ្នែកដែលអាចបរិភោគបានរបស់ដំណាំដែរឬ ទេ។ ការវាយតម្លៃត្រូវតែរួមបញ្ចូលការវាយតម្លៃហានិភ័យវាល ដែលរងផលប៉ះពាល់ដោយទឹកជំនន់មុនពេលដាំឡើងវិញ ផងដែរ ក៏ដូចជាការពិចារណាលើការគ្រប់គ្រង ដែលអាច កាត់បន្ថយហានិភ័យចម្លងមេរោគ បន្ទាប់ពីទឹកជំនន់ កើតឡើង។

ទឹកជំនន់លិច គឺជាទឹកដែលខ្ពស់ជាងច្រាំងផ្ទៃទឹក ដូចជា ទន្លេ អូរ ឬស្រះ ហើយហូរចូលទៅក្នុងស្រែ។ វាបង្កការគ្រោះ កំហែងយ៉ាងខ្លាំងដល់សុវត្ថិភាពដំណាំ ព្រោះវាអាចមានសារ ធាតុកខ្វក់ជាច្រើន រួមទាំងប៉ុន្តែមិនកំណត់ដូចជាលាមក សត្វ ឬលាមកពិកសិដ្ឋានខាងលើ ប្រព័ន្ធទឹកស្អុយ ឬទឹក ស្អុយ សារធាតុគីមីកសិកម្ម ថ្នាំសម្លាប់សត្វល្អិត ឬសារធាតុ គីមីផ្សេងទៀត គន្លួន និងលោហធាតុខ្លាំង និងមីក្រូជីវ សាស្ត្រ។ នៅក្រោមច្បាប់សហព័ន្ធចំណីអាហារ ឱសថ និង គ្រឿងសម្បជញ្ញៈ និងច្បាប់រដ្ឋ Massachusetts អាហារត្រូវ បានចាត់ទុកថាជាអាហារខូច ដូច្នេះហើយមិនស័ក្តិសម សម្រាប់មនុស្សប្រើប្រាស់ទេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានដាំដុះ រក្សា ទុក ឬវេចខ្ចប់ក្រោមលក្ខខណ្ឌគ្មានអនាម័យ។

សូមបញ្ជាក់ថា ទឹកថ្លុកដែលកើតឡើងដោយសារ មានភ្លៀងធ្លាក់ច្រើនហួសហេតុ និងមិនមែនមក ពីស្ថានភាពទឹកជំនន់ដែលបណ្តាលមកពីទឹកលើស ពីច្រាំងទន្លេ អូរ ស្រះទឹក ឬប្រភពទឹកផ្សេងទៀត មិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាទឹកជំនន់លិចក្នុងគោល បំណងនៃការណែនាំនេះទេ។

បរិបទ

រដ្ឋ Massachusetts តាមរយៈនាយកដ្ឋានធនធានកសិកម្ម រដ្ឋ Massachusetts ("MDAR") ប្រកាន់ខ្ជាប់វិន័យ រដ្ឋបាល ចំណីអាហារ និងឱសថសាស្ត្រអាមេរិក ("FDA") [ការបក ស្រាយភាសាសហព័ន្ធ](#) ដែលបានចែងថា ប្រសិនបើផ្នែក ដំណាំដែលអាចបរិភោគបាន ត្រូវបានប៉ះពាល់នឹងទឹក ជំនន់ វាត្រូវបានចាត់ទុកថាខូច និងមិនអាចអនុញ្ញាតឱ្យ ចូលទៅក្នុងបណ្តាញអាហាររបស់មនុស្ស តាមមធ្យោបាយ ណាមួយឡើយ រួមទាំងប៉ុន្តែមិនកំណត់ចំពោះ ការលក់ ការ បរិច្ចាគ ឬការផ្តល់ជូនដល់នរណាម្នាក់ក្នុងគ្រប់រូបភាព។ នេះអនុវត្តចំពោះដំណាំទាំងអស់ដែលផ្នែកដែលអាច បរិភោគ បានប៉ះនឹងទឹកជំនន់លិច ដោយមិនគិតថាតើវាជា ដំណាំលើដី ឬដំណាំមើម និងរបៀបប្រើប្រាស់ (ឧ. នៅ ឬចម្អិន)។ ការប្រើប្រាស់ដំណាំដែលខូចគុណភាព អាចនឹង ត្រូវបានអនុញ្ញាតជាចំណីសត្វ លុះត្រាតែ FDA បានផ្តល់ការ យល់ព្រមសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ដំណាំនីមួយៗ ដូចដែលបាន រៀបរាប់លម្អិតនៅក្នុងការណែនាំនេះ។

ច្បាប់សហព័ន្ធ និងរដ្ឋផ្តល់ការសម្រេចចិត្តបន្ថែមទៀត សម្រាប់ស្ថានភាពផ្នែកដែលអាចបរិភោគបានប៉ះពាល់នឹង ទឹកជំនន់ សម្រាប់ដំណាំមិនទាន់កើត ប៉ុន្តែនៅក្នុងនោះ ហានិភ័យដែលខូចគុណភាពអាចនៅតែមាន។ ក្នុងស្ថាន ភាពទាំងនេះ កសិដ្ឋានត្រូវបានលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងឱ្យ ធ្វើការត្រួតពិនិត្យលើកាលៈទេសៈផ្ទាល់ ដែលប៉ះពាល់ដល់ ដំណាំរបស់ពួកគេ (ឧទាហរណ៍ ការវាយតម្លៃហានិភ័យ) ដែល គិតគូរពីគ្រោះថ្នាក់ទាក់ទងនឹងទឹកជំនន់ ដែលអាចប៉ះ ពាល់ដល់សុវត្ថិភាពដំណាំ និងសម្បទាសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ របស់មនុស្ស។ MDAR លើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដល់កសិដ្ឋាន ឱ្យធ្វើការវាយតម្លៃហានិភ័យរបស់ខ្លួនជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដើម្បីប្រើប្រាស់សម្រាប់យោងនៅពេលអនាគត។ កសិដ្ឋាន ក៏គួរដឹងដែរថា នៅក្រោមច្បាប់របស់រដ្ឋ ដំណាំខូចគុណ ភាពអាចនឹងត្រូវទទួលរងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ការប្រមូលមក វិញ ការដាក់ឱ្យនៅដាច់ពីគេ ឬការបំផ្លាញដោយ MDAR ដោយមិនគិតពីការវាយតម្លៃហានិភ័យរបស់កសិដ្ឋាននោះ ទេ។

ពិធីការវាយតម្លៃដែលបានណែនាំ

ដំណាក់កាលលូតលាស់របស់ដំណាំ

ដំណាំខ្លះប្រហែលជាមិនមានផ្លែនៅពេលមានទឹកជំនន់។ ប៉ុន្តែ ការស្រាវជ្រាវបានបង្ហាញថា ភ្នាក់ងារមេរោគអាច ភ្ជាប់ខ្លួនទៅនឹងផ្លែក្នុងដំណាំ បង្កើនចំនួនយ៉ាងងាប់រហ័ស នៅក្រោមលក្ខខណ្ឌសមស្រប និងអាចរស់នៅលើផ្លែដំណាំ និងក្នុងដីល្បាប់ក្នុងរយៈពេលយូរ។ ដំណាំដែលនៅសល់ច្រើន ខែពិការប្រមូលផល អាចនឹងស្រូបយកមេរោគជាយូរមក ហើយ បន្ទាប់ពីទឹកជំនន់ស្រកចុះ។

ហានិភ័យចម្លងមេរោគ

កសិដ្ឋានគួរពិចារណាថា តើផ្នែកដំណាំដែលអាចបរិភោគ នឹងវិវឌ្ឍន៍ ខណៈពេលដែលមេរោគអាចនៅតែមានក្នុង លើ ឬជុំវិញដំណាំ ឬប្រសិនបើមានហានិភ័យចម្លងមេរោគ អំឡុងពេលប្រមូលផល និងក្រោយការប្រមូលផល។ ជា ឧទាហរណ៍ ពេលប្រមូលផលប៉េងប៉ោះ កញ្ចែងប្រមូលផល អាចប៉ះនឹងដី ដែលអាចចម្លងមេរោគបាន។ កញ្ចែងអាច ត្រូវដាក់ដង់លើកញ្ចែង ពេញផ្សេងទៀត ដែលអាចចម្លង មេរោគទៅលើដំណាំខាងក្រោម។ កម្មករ ឬគ្រឿងបរិក្ខារ ដែលធ្វើចលនាកាត់វាល ខណៈពេលកំពុងរើសផ្លែឈើ អាច រាលដាលមេរោគពាសពេញស្លឹក និងទៅលើផលដំណាំដែល ប្រមូល។ កម្មករគួរតែយល់ដឹងពីហានិភ័យទាំងនេះ ហើយ អាចពាក់ឧបករណ៍ការពារផ្ទាល់ខ្លួនដែលសមស្រប (ឧ. ស្បែកជើងកវ៉ែង ឬស្រោមដៃនីទ្រីល)។

ប្រសិនបើទឹកជំនន់ប៉ះពាល់ផ្នែកដំណាំដែលអាច

បរិភោគបាន

1

ខូចគុណភាព

នៅពេលដែលផ្នែកដំណាំដែលអាចបរិភោគ បានប៉ះពាល់ នឹងទឹកជំនន់លិចនៅដំណាក់កាលអភិវឌ្ឍន៍ណាមួយ វាត្រូវ បានចាត់ទុកថាត្រូវបានខូចគុណភាពនៅក្រោមច្បាប់សហ ព័ន្ធ និងរដ្ឋ Massachusetts ហើយមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យ ចូលទៅក្នុងបណ្តាញអាហាររបស់មនុស្សឡើយ។

វិសាលភាព

'ខូចគុណភាព' អនុវត្តចំពោះដំណាំអាហារទាំងអស់ដែលប៉ះ ពាល់ទឹកជំនន់លិច ជាមួយនឹងផ្នែកដែលអាចបរិភោគបាន រួមទាំង ប៉ុន្តែមិនកំណត់ចំពោះដំណាំលើផ្លែ (ឧ. ស្លឹកបៃតង ប៉េងប៉ោះ សណ្តែកក្បូរ ផ្លែប៊ឺរី ពោត) ដំណាំក្រោមដី (ឧ. សណ្តែកដី ដំឡូង កាវ៉ុត ខ្ទឹមស) ដំណាំដែលមានស្បែក ឬ សំបកខាងក្រៅរឹង (ឧ. ដំឡើង រនោងរន្ធក្រវាញ) និងគ្រាប់ស្រូវ គ្រាប់ធញ្ញជាតិ ពោត និងផលិតផលស្រដៀងគ្នា ដែលរក្សា ទុកក្នុងបរិមាណច្រើន។

ការបោះចោលដែលបានណែនាំ

ប្រសិនបើផ្នែកដំណាំដែលអាចបរិភោគបានប៉ះពាល់នឹង ទឹកជំនន់លិច ដំណាំគួរតែត្រូវបានកាត់ចោល ឬចូកចូលទៅក្នុង ដី ឬបោះចោលក្នុងលក្ខណៈដែលធានាថាវាត្រូវបានរក្សាទុក ដាច់ដោយឡែកពីដំណាំផ្សេងទៀត ដែលមិនត្រូវបានប៉ះ ពាល់នឹងទឹកជំនន់។

ប្រសិនបើទឹកជំនន់មិនប៉ះពាល់ផ្នែកដំណាំ

ដែលអាចបរិភោគបាន ឬផ្នែកដែលអាច

បរិភោគបានមិនទាន់ដុះនៅពេលមានទឹកជំនន់

2

ពិចារណាពីមេរោគដែលអាចកើតមានក្នុងទឹកជំនន់លិច

មេរោគដែលអាចកើតមាន រួមមាន ប៉ុន្តែមិនកំណត់ចំពោះ ទឹកស្អុយ ធាតុបង្កជំងឺពីប្រព័ន្ធទឹកស្អុយដែលបានឆ្លាយ និង/ឬសត្វពាហនៈ លោហធាតុខ្លាំង សារធាតុគីមី ថ្នាំសម្លាប់ សត្វល្អិត និងសត្វងាប់។ កសិដ្ឋានគួរពិចារណាប្រភពដែល អាចកើតមានមេរោគ។ គួរតែពិចារណាសំណួរខាងក្រោម៖

- តើប្រាសទឹកអ្វីនៅទីតាំងកសិដ្ឋាន ហើយអ្វីដែល ទំនងជានៅក្នុងទឹក?
- តើមានសញ្ញាចម្លងមេរោគច្បាស់លាស់ នៅក្នុងទីវាល ឬទេ (ឧ. ស្ដែរ ក្លិនស្អុយ រលួយ សាកសពសត្វ)?

ទំព័រ | 2 សូមចំណាំថា ការណែនាំនេះមិនមានបំណងផ្តល់ដំណោះស្រាយផ្នែកច្បាប់ និងសម្រាប់គោលបំណងជំនួយផ្នែកអប់រំ និងការ អនុលោមតាមច្បាប់តែប៉ុណ្ណោះ។ MDAR រក្សាសិទ្ធិធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពការណែនាំនេះនៅពេលណាក៏បាន ដោយផ្អែកលើការ ផ្លាស់ប្តូរច្បាប់ ឬព័ត៌មានទាក់ទងនឹងសម្ភារៈដែលគ្របដណ្តប់នៅទីនេះ។

ប្រភេទដំណាំ

សំណួរខាងក្រោមគួរតែត្រូវបានពិចារណា៖

- តើដំណាំត្រូវបានបរិភោគនៅ ឬនឹងត្រូវដាំឱ្យឆ្លិន? ដំណាំដែលចម្អិនជាញឹកញយមុនពេលបរិភោគ គឺមានគ្រោះថ្នាក់តិចជាងដំណាំដែលបរិភោគនៅធម្មតា។ ចូរ រកបញ្ជីដំណាំដែលកម្រប្រើនៅទីនេះ។
- តើមានហេតុផលសង្ស័យថាមានមេរោគ ឬថាផ្នែកដែលអាចបរិភោគ បានប៉ះដីដែលមានមេរោគ?
- តើដំណាំដុះនៅជិតផ្ទៃដីឬទេ? ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើដំណាំជាមើម នឹងដំណើរការលូតលាស់ និងប៉ះនឹងដីដែលមានមេរោគ នោះវាមិនអាចប្រមូលផលបានទេ។ ដំណាំមួយចំនួនដែលមិនទាន់ចេញផ្លែ (ឧ. ប៉េងប៉េង ម្ទេស) ឬមិនទាន់មានផ្នែកដែលអាចបរិភោគបានណាមួយបានដុះនៅឡើយ (ឧ. ផ្កាខាត់ណាខៀវ) នៅពេលមានទឹកជំនន់ អាចនឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបន្តលូតលាស់ និងអាចប្រមូលផលបានលុះត្រាតែកសិដ្ឋានកំណត់សកម្មភាពបែបនេះគឺសមស្រប ដោយពិចារណាលើកត្តាទាំងនេះ។ ប្រសិនបើផ្នែកដំណាំដែលអាចបរិភោគបានដុះ នៅពេលមានទឹកជំនន់ ឬបើមិនដូច្នោះទេបានប៉ះនឹងទឹកជំនន់ (ឧ. ដោយសារដីមិនទាន់ស្ងួតមុនពេលដែលផ្នែកដំណាំដែលអាចបរិភោគបានលូតលាស់) នោះត្រូវបានចាត់ទុកថាខូចគុណភាព និងមិនអាចប្រើក្នុងបណ្តាញអាហាររបស់មនុស្សបានទេ។

កម្រិត និងរយៈពេលនៃការប៉ះពាល់នឹងទឹកជំនន់

សំណួរខាងក្រោមគួរតែត្រូវបានពិចារណា៖

- តើដំណាំរងផលប៉ះពាល់ដោយទឹកជំនន់រយៈពេលប៉ុន្មាន? តើចំណាយពេលប៉ុន្មានដើម្បីសម្អាតវា?
- តើមានលក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះ (ឧទាហរណ៍៖ ភ្លៀងធ្លាក់ ខ្លាំងជាបន្តបន្ទាប់) ដែលអាចធ្វើឱ្យរុក្ខជាតិខូចកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ ដែលអាចជំរុញអោយដុះផ្សិត និងម៉ៃកូតូហ្ស៊ីន (mycotoxin)?

ទីតាំងផ្នែកដំណាំដែលអាចបរិភោគបាន

ប្រសិនបើផ្នែកដំណាំដែលអាចបរិភោគបាន ស្ថិតនៅពីលើទឹកជំនន់លិច កសិដ្ឋានអាចកំណត់ថាវាអាចលក់បាន ប្រសិនបើហានិភ័យចម្លងមេរោគត្រូវបានចាត់ទុកថាមានកម្រិតទាប ដោយផ្អែកលើកាលៈទេសៈសរុប និងកសិដ្ឋានពិចារណាលើគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចកើតមាន។ ហានិភ័យចម្លងមេរោគតាមរយៈប្រភពផ្ទាល់ (ឧ. មេរោគនៅលើទង ឬក្នុងដីដែលផ្ទេរ ឬខ្ចីទៅលើផ្លែ) និងប្រភពដោយប្រយោល (ឧ. ក្នុងអំឡុងពេលប្រមូលផល ឬក្រោយពេលប្រមូលផល តាមរយៈការប៉ះពាល់ជាមួយទឹកមានមេរោគ ដែលមានដី ឬផ្ទៃប៉ះពាល់ផ្សេងទៀត) អាចនៅតែមាន ហើយគួរពិចារណា។ សំណួរខាងក្រោមគួរតែត្រូវបានពិចារណា៖

- តើកម្ពស់ទឹកជំនន់លិចលើរុក្ខជាតិ ឬរុក្ខជាតិមានកំពស់ប៉ុន្មាន (ឧ. ពោតផ្អែម ចំរើងដើមប៉េងប៉េង ផ្លែលើដើមឈើ ឬដំណាំផ្សេងទៀត ដែលផ្នែកដែលអាចបរិភោគបានដុះខ្ពស់ ពីលើទឹកជំនន់លិច ទោះបីជាផ្ទៃដីត្រូវបានជំនន់លិចក៏ដោយ)?
- តើកសិដ្ឋានសង្កេតឃើញភស្តុតាងណាមួយដែលមានទឹកជំនន់លិចមកលើដំណាំឬទេ?

3 សម្រាប់នៅកំបស់សត្វស៊ីស្លៅនៅវាលស្មៅ ឬចំណីសត្វដែលរងគ្រោះដោយទឹកជំនន់

ពិចារណាពីមេរោគដែលអាចកើតមាននៅក្នុងទឹកជំនន់លិច។ (សូមមើលផ្នែកទី 2)

សុខភាពសត្វ

ព្រឹត្តិការណ៍ដូចជាទឹកជំនន់បង្កើនកម្រិតកាន់កាប់នៅក្នុងសត្វ និងធ្វើឱ្យប្រព័ន្ធភាពស៊ាំរបស់ពួកវាចុះខ្សោយ។ ដំណាប់កំអាចផ្ទុកមេរោគដែលមិនស្គាល់ និងអាចប៉ះពាល់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់សត្វ។ លក្ខខណ្ឌសំណើមអាចបណ្តាលឱ្យមានដុះ ផ្សិត និងម៉ៃកូតូហ្ស៊ីន (mycotoxin)។

វាលស្មៅលិចទឹក

សំណួរខាងក្រោមគួរតែត្រូវបានពិចារណា៖

- តើវាលស្មៅសម្រាប់សត្វស៊ីបានប៉ះពាល់រយៈពេលប៉ុន្មាន?
- តើមានដំណាប់ប៉ុន្មាន?
- តើវាលស្មៅសម្រាប់សត្វស៊ីអាចត្រូវបានកាត់ចោលហើយអនុញ្ញាតឱ្យដុះឡើងវិញបានទេ? រុក្ខជាតិដែលរលួយអាចផ្ទុកសរីរៈក្លូស្ត្រីដៀ (Clostridia) និងភ្នាក់ងារបង្ករោគផ្សេងៗ។ អាចមានវត្តមានបាក់តេរី លីស្តេរីយ៉ូស៊ីស (Listeriosis) ។ ការលាងស្ទិតនឹងមានសារៈសំខាន់ដោយសារកំណើនរីករាលដាល និងដំណាប់។

ចំបើងនិងចំណីសត្វ

សំណួរខាងក្រោមគួរតែត្រូវបានពិចារណា៖

- i. តើចំបើង/ចំណីសត្វដែលប៉ះពាល់ដោយការលិចទឹក អាចរក្សាទុកដោយឡែកពីចំបើង/ចំណីសត្វ ដែលមិនខូចខាតដែរឬទេ? ចំណីសត្វ គួរតែត្រូវបានធ្វើតេស្ត ម៉ៃកូតូហ្សិន (mycotoxin) មុនពេលដាក់ចំណី។ ដំណោះស្រាយអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងថង់ ហើយផ្សិតអាចដុះយឺតៗតាមពេលវេលា។

4 ពិចារណាការដាំដំណាំ ទឹកលិចឡើងវិញ

ពិចារណាពីមេរោគដែលអាចកើតមាននៅក្នុង ទឹកជន់លិច។ (សូមមើលផ្នែកទី 2)

កំណត់រយៈពេលរង់ចាំ

ការរង់ចាំមុនពេលដាំឡើងវិញត្រូវបានណែនាំយ៉ាងខ្លាំង។ រយៈពេលរង់ចាំត្រូវបានកំណត់ដោយកសិដ្ឋាន ដោយផ្អែកលើលក្ខខណ្ឌអាកាសធាតុក្នុងតំបន់ ប្រភេទដី និងប្រភេទដំណាំដែលត្រូវដាំឡើងវិញ។ ទឹកជន់លិចត្រូវបានបង្ហាញពីវាលនិងសម្ភារ ហើយគួរតែទុកពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យបាក់តេរីបង្កជំងឺធ្លាក់ចុះ។ ខណៈពេលដែលការវាយតម្លៃហានិភ័យរបស់កសិដ្ឋានគួរតែត្រួតពិនិត្យ ឯកសារណែនាំ និងតារាងព័ត៌មានបន្ថែម ជាទូទៅណែនាំថាដំណាំដែលមានហានិភ័យទាប ដូចជាដំណាំទាំងនោះកម្រប្រើប្រាស់នៅ (ឧ. មើមឈាមមាន់ គ្រប ននោង ខែរងារ) អាចត្រូវបានដាំឡើងវិញ ក្នុងរយៈពេល 3-4 សប្តាហ៍។ ដំណាំដែលមានហានិភ័យមធ្យម ដែលផ្នែកដែលអាចបរិភោគបាន ត្រូវបានដាំដុះនៅពីលើ និងឆ្ងាយពីកម្រិតដីរួមទាំងដំណាំដែលបានដាក់ច្រើន ឬនៅលើកម្រាលដីប្លាស្ទិក (ឧ. ប៉េងប៉ោះ ម្ទេសប្លោក) អាចត្រូវបានដាំឡើងវិញក្នុងរយៈពេល 30-60 ថ្ងៃ។ ដំណាំដែលមានហានិភ័យខ្ពស់ ដូចជាដំណាំដែលប៉ះដីផ្ទាល់ ឬនៅជិតកម្រិតដី ហើយជាទូទៅត្រូវបានបរិភោគនៅ (ឧ. ស្ពៃក្តោបត្រូវបានណែនាំយ៉ាងខ្លាំង មិនឱ្យដាំរយៈពេល 60 ទៅ 120 ថ្ងៃ។ វាត្រូវបានណែនាំយ៉ាងខ្លាំងថា ដំណាំដែលអាចបរិភោគនៅបាន និងដុះដោយផ្ទាល់នៅក្នុងដីដែលលិចទឹកពីមុន (ឧ. ស្លឹកបៃតង) មិនត្រូវដាំវិញទេ រហូតដល់យ៉ាងហោចណាស់រដូវដាំដុះនៅឆ្នាំបន្ទាប់។

ការបង្វែរដំណាំ

ការបង្វែរដំណាំដែលរងផលប៉ះពាល់ដោយទឹកជន់លិចទៅជាចំណីសត្វ

នៅក្រោមកាលៈទេសៈណាមួយ អាហាររបស់មនុស្សដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាខូចគុណភាពសម្រាប់ប្រើប្រាស់ អាចត្រូវបានបង្វែរការប្រើប្រាស់ទៅជាចំណីសត្វដែលអាចទទួលយកបាន ដោយត្រូវទទួលបានការអនុម័តចាំបាច់ទាំងអស់ ហើយដំណាំមិនស្ថិតនៅក្រោមការបង្គាប់ពី MDAR ដែលនឹងហាមឃាត់ការបង្វែរបែបនេះទេ។ សំណើសម្រាប់ការបង្វែរ គួរតែត្រូវបានដាក់ជូនដោយកសិដ្ឋានជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទៅកាន់ការិយាល័យរដ្ឋបាលស្រុក FDA ដែលសមស្រប និងមានព័ត៌មានដែលមានចែងនៅក្នុងការណែនាំអំពី គោលការណ៍អនុលោមតាមច្បាប់របស់ FDA ផ្នែក 675.200 ។ កសិដ្ឋានគួរតែផ្តល់ច្បាប់ចម្លង ឯកសារបង្វែរទាំងអស់ រួមទាំងសំណើការអនុញ្ញាត និងការបដិសេធទៅ MDAR ដែលអាចបង្គាប់ការហាមឃាត់ ចំពោះការបង្វែរដំណាំដែលបានស្នើសុំ រហូតដល់ពេលវេលាដែលសំណើបង្វែរត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយ FDA និង MDAR ទទួលបានការជូនដំណឹងអំពីការអនុញ្ញាត។

ទឹកជន់លិច ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023

ការអនុវត្តនៃការណែនាំដល់ទឹកជន់លិចខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023

កសិដ្ឋាននៅភាគខាងលិច និងកណ្តាលរដ្ឋ Massachusetts បានជួបប្រទះព្រឹត្តិការណ៍ទឹកជន់លិចយ៉ាងខ្លាំង នៅក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023។ ការត្រួតពិនិត្យ និងជំនួយដល់កសិដ្ឋានកំពុងដំណើរការ ហើយវិសាលភាពពេញលេញ និងផលប៉ះពាល់នៃព្រឹត្តិការណ៍នេះ នៅតែត្រូវបានកំណត់។ ដោយមើលឃើញពីភាពមិនច្បាស់លាស់នេះ MDAR លើកទឹកចិត្តយ៉ាងមកមាំឱ្យកសិដ្ឋានវាយតម្លៃការខូចខាតដោយទឹកជន់លិច និងធ្វើការវាយតម្លៃហានិភ័យ ដូចបានរៀបរាប់ខាងលើ ហើយដូចគ្នានេះដែរ មិនលើកទឹកចិត្តកសិករពីការប្រមូលផលដំណាំណាមួយនៅក្នុងតំបន់ទឹកជន់លិចក្នុងរដូវឆ្នាំ 2023 រហូតដល់ហានិភ័យទាំងនោះត្រូវបានយល់ ឬដោះស្រាយបានប្រសើរជាងមុន។

ដូចគ្នានេះដែរ នាយកដ្ឋានមិនលើកទឹកចិត្តអោយកសិដ្ឋានដាំដំណាំដែលលិចទឹកឡើងវិញទាល់តែសោះ ជាមួយនឹងដំណាំដែលនិយមបរិភោគនៅ ជាពិសេសស្លឹកបៃតងក្នុងរដូវឆ្នាំ 2023។ MDAR នៅតែជួយដល់កសិដ្ឋានទាំងអស់ ជាមួយនឹងការកំណត់ការខូចគុណភាព និងហានិភ័យ។ MDAR រំលឹកកសិករថា ដំណាំដែលខូចអាចនឹងមិនចូលទៅក្នុងពាណិជ្ជកម្ម ឬប្រើសម្រាប់ការបរិច្ចាគ ហើយការប្រើប្រាស់ជំនួសណាមួយគួរតែត្រូវបានសម្របសម្រួលជាមួយ FDA និង MDAR ។